

НОМАИ ДУЮМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ҚЎРИНТИЁН БОБИ ЯКУМ

Худо Падари марҳамат ва ҳар тасалло.

1. Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввории Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Тимотиюс, ки ба калисои Худо, ки дар Қўринтўс воқеъ аст, ба ҳамаи муқаддасоне ки дар тамоми Охоия мебошанд:
2. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.
3. Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳаматҳо ва Худои ҳар тасалло,
4. Ки моро дар ҳар андўҳи мо тасалло медихад, то ки мо андўҳгинонро дар ҳар андўҳашон тасалло дода тавонем бо ҳамон тасалло ки худамон аз Худо меёбем.
5. Зеро ба андозае ки уқубатҳои Масеҳ дар мо зиёд мешавад, тасаллои мо низ ба воситаи Масеҳ меафзояд.
6. Агар андўҳгин шавем, ин барои тасалло ва начоти шумост, ки он ба воситаи дидани ҳамон уқубатҳои ба амал меояд, ки мо ҳам онҳоро аз сар мегузаронем; ва агар тасалло ёбем, ин ҳам барои тасалло ва начоти шумост;
7. Ва умеди мо дар бораи шумо устувор аст, зеро медонем, ки ҳам дар уқубатҳо ва ҳам дар тасалло шумо шарик ҳастед.
8. Зеро намехоҳем, ки шумо, эй бародарон, аз андўҳе ки дар вилояти Осиё ба сари мо афтод, беҳабар бошед, ки он бар мо аз ҳад зиёд, ба андозаи аз қувва берун гарон омад, ба тавре ки аз зиндагӣ ҳам умеди худро кандем;
9. Ва мо дар дили худ ҳукмномаи мамотро доштем, то ки ба худамон таваккал накунем, балки ба Худои эҳёкунандаи мурдагон,
10. Ки Ў моро аз чунин мамот халос кард ва ҳанўз халос мекунад, ва ба Ў умед мебандем, ки боз ҳам халос хоҳад кард,
11. Бо мадади дуо ки шумо низ барои мо мегўед, то ки барои он эҳсон ки бо шафоати касони бисьёр ба мо ато шудааст, касони бисьёр барои мо шукргузор бошанд.
12. Зеро фаҳри мо ин аст, ки вичдони мо шаҳодат медихад, ки нисбат ба ҷаҳон, алалхусус ба шумо дар беайбӣ ва самимияти

илоҳӣ рафтор кардаем, ва ин ба воситаи ҳикмати ҷисмонӣ набуд,
балки аз файзи Худо буд.

Ҳамаи ваъдаҳои Худо дар Исои Масеҳ аст.

13. Ва мо маҳз онро барои шумо менависем, ки шумо мехонед ва мефаҳмед, ва умедворам, ки то ба охир хоҳед фаҳмид,
14. Чунон ки ҳоло қисман фаҳмидаед, ки мо барои шумо мавриди фахр хоҳем буд, чунон ки шумо низ барои мо дар рӯзи Масеҳи Худованди мо.
15. Ва бо ҳамин эътимод ман ният доштам аввал назди шумо биёям, то ки дубора файз ёбед,
16. Ва аз мавзеи шумо ба Мақдуния гузашта равам ва боз аз Мақдуния назди шумо биёям, ва шумо маро ба Яхудо гусел кунед.
17. Пас, модоме ки чунин ният доштам, оё бемулоҳиза рафтор кардам? Ё ки он чи ман иқдом менамоям, оё ба ҳасби ҷисм иқдом менамоям, ба таре ки дар ман гоҳ’’оре, оре’’, гоҳ’’не, не’’, мешавад?
18. Худо амин аст, ки сухани мо ба шумо гоҳ ‘’оре’’, гоҳ ‘’не’’ набуд.
19. Зеро Пасари Худо Исои Масеҳ, ки мо, яъне ман ва Силвонус ва Тимотиюс, дар миёни шумо Ўро мавъиза намудаем,’’оре’’, ва’’не’’ набуд, балки дар Ў фақат’’оре’’ буд,
20. Зеро ки ҳамаи ваъдаҳои Хидо дар Ў’’оре’’ буд ва дар Ў’’омин’’ буд, барои ҷалоли Худо, ба воситаи мо.
21. Ва Он ки мову шуморо дар Масеҳ устувор мегардонад ва моро тадҳин намудааст, Худост,
22. Ки Ў низ моро мӯҳр задааст ва гарави Рӯхро дар дилҳои мо андохтааст.
23. Ман Худоро ба шоҳидӣ бар ҷони худ даъват менамоям, ки шуморо амон дода, то ҳол ба Қўринтўс наомадаам,
24. На ба он сабаб ки гӯё мо бар имони шумо ҳукмфармо мешуда бошем; балки мо ба шодмонии шумо мадад мерасонем, зеро ки шумо ба василаи имон устувор ҳастед.

БОБИ ДУЮМ

Тавбакунандаро авф намудан лозим аст, то ки тасаллӣ ёбад.

1. Ва ман дар дили худ қарор додам, ки назди шумо боз бо ғаму ғусса наоям.
2. Зеро, агар ман шуморо ғамгин гардонам, кист, ки маро шод мекарда бошад, чуз касе ки аз дасти ман ғамгин шудааст?
3. Маҳз ҳаминро ба шумо навишта будам, ки мабодо дар омаданам ғамгин шавам аз онҳое ки бояд боиси шодии ман бошанд; зеро бар ҳамаатон эътимод дорам, ки шодии ман шодии ҳамаи шумост.
4. Зеро ки аз бисъёрии андӯҳ ва дилтангӣ ба шумо бо ашки фаровон навишта будам, на аз барои он ки шуморо ғамгин гардонам, балки барои он ки муҳаббати зиёдеро, ки нисбат ба шумо дорам, дарк намоед.
5. Ва агар касе сабаби ғамгинӣ шуда бошад, маро ғамгин накардааст, балки қисман, то муболиға нашавад, ҳамаи шуморо ғамгин кардааст.
6. Барои чунин шахс басанда аст ин танбеҳе ки аз касони бисъёр дидааст,
7. Ва акнун, баръакс, шумо ўро авф намоед ва тасалло диҳед, то ки ғуссаи аз ҳад зиёд ўро фурў набарад;
8. Бинобар ин аз шумо хоҳишмандам, ки ба ў муҳаббати худро зоҳир намоед.
9. Зеро маҳз барои ҳамин ҳам навишта будам, то дар амал бидонам, ки оё шумо дар ҳар бобат фармонбардор ҳастед.
10. Ва касеро шумо авф намоед, ман низ ўро авф хоҳам кард; зеро ки ман низ, агар касеро дар чизе авф карда бошам, ба хотири шумо ба ҳузури Масеҳ авф кардаам,
11. То ки шайтон моро фирефта накунад; зеро ки аз дасисаҳои вай беҳабар нетем.
12. Ва ҳангоме ки ман ба Трўос омадам, то аз Масеҳ башорат диҳам, агарчи дарвоза барои ман дар Худованд воз шуда буд,
13. Барои рўҳи худ оромӣ надоштам, чунки бародари худ Титусро наёфтам; ва бо онҳо хайру маъзур намуда, ба Макдуния равона шудам.

Худо ба имондорон қувват мебахшад, то ки дар Масеҳ тантана намояд.

14. Аммо Худоро шукр, ки Ў ҳамеша ба мо дар Масеҳ зафар мебахшад ва накҳати дониши Худро ба воситаи мо дар ҳар чо паҳн мекунад.
15. Зеро ки мо барои Худо накҳати Масеҳ ҳастем, ҳам дар миёни начотъёбандагон ва ҳам дар миёни нобудшавандагон:
16. Он барои баъзе касон накҳати мамот аст, ки мамот меоварад, ва барои касони дигар накҳати ҳаёт аст, ки ҳаёт меоварад. Ва кист, ки ба ин лоиқ бошад?
17. Зеро мо мисли бисъёр касон нестем, ки каломи Худоро харидуфурӯш мекунанд, балки аз самими қалб ва аз ҷониби Худо, ба ҳузури Худо, дар Масеҳ мавъиза менамоем.

БОБИ СЕЮМ

Қўринтиён номаи муаррифии ҳавворӣ мебошанд; ў ба ҳеҷ номаи дигаре эҳтиёҷ надорад.

1. Наход ки мо боз худро муаррифӣ намоем? Наход ки мо, мисли баъзе касон, ба номаҳои муаррифӣ ба шумо ё аз шумо эҳтиёҷ дошта бошем?
2. Шумо номаи мо ҳастед, ки он дар дили мо навишта шудааст, ва онро ҳамаи одамон мешиносанд ва мехонанд;
3. Зеро ба ҳама маълум аст, ки шумо номаи Масеҳ ҳастед, ки он ба воситаи хизмати мо на бо сиёҳӣ, балки бо Рӯҳи Худои Ҳай, на бар лавҳаҳои сангин, балки бар лавҳаҳои гӯшти дил навишта шудааст.
4. Чунин аст эътимоди мо ба Худо ба василаи Масеҳ,
5. На ба он сабаб ки мо лаёқат дорем чизеро аз худ фикр кунем, ки он гӯё аз мо бошад, балки лаёқати мо аз Худост,

Хизматгузори Аҳди Ҷадид аз ҳарфи мурдаи шарият иборат нест.

6. Ки Ў ба мо лаёқат бахшидааст, ки хизматгузори Аҳди Ҷадид бошем, на бар тибқи ҳарф, балки бар тибқи Рӯҳ, зеро ки ҳарф мекушад, аммо Рӯҳ зинда мекунад.
7. Лекин агар хизмати мамот, ки дар ҳарфҳо бар санг нақш баста буд, он қадар ҷалол дошта бошад, ки банӣ-Исроил наметавонишанд ба рӯи Мусо нигоҳ кунанд, ба сабаби ҷалоли рӯи ў, ки фонӣ буд,

8. Пас оё хизмати Рӯҳ чалоли зиёдтаре надорад?
9. Зеро, агар хизмати маҳкумкунӣ чалол дошта бошад, пас хизмати сафедкунӣ хеле зиёдтар чалол дорад.
10. Зеро ки ҳатто он чи соҳиби чалол доништа шудааст, ба сабаби ин чалоли афзалиятнок, чалоле нахоҳад дошт.
11. Зеро, агар чизи фонӣ чалол дошта бошад, пас чизи бақодор хеле зиёдтар чалол дорад.
12. Бинобар ин мо, чунин умед дорем, бо камоли часорат амал мекунем,
13. Ва ма монанди Мусо, ки ба рӯи худ парда мепӯшид, то ки банӣ-Исроил ба анҷоми чизи фонӣ назар наандозанд.
14. Аммо зеҳни онҳо кунд шудааст: зеро ки то имрӯз ҳангоми хондани Аҳди қадим ҳамон парда боқӣ мондааст ва бардошта нашудааст, чунки он фақат дар Масеҳ ботил мешавад.
15. То имрӯз, вақте ки онҳо Мусоро мехонанд, парда бар дилшон гузошта шудааст;
16. Аммо вақте ки ба Худованд рӯ меоваранд, парда бардошта мешавад.
17. Худованд Рӯҳ аст, ва ҳар кучо Рӯҳи Худованд аст, он ҷо озодист.
18. Аммо ҳамаи мо, бо рӯи кушода, мисли он ки дар оина бошад, ба чалоли Худованд нигариста, ба ҳамон сурат аз чалол ба чалол табдил меёбем, ва ин аз Худованд, яъне аз Рӯҳ аст.

БОБИ ЧОРУМ

Хизмаргузори масеҳӣ аз он иборат аст, ки одамонро бо дониши чалоли Худо ба воситаи Исои Масеҳ равшан намоем.

1. Бинобар ин мо, ки дорои чунин хизмат ҳастем, ки он аз рӯи марҳамат ба мо ато шудааст, ноумед намешавем;
2. Аммо чизҳои махфии нангинро рад карда, макрро ба кор намебарем ва каломи Худоро таҳриф намекунем, балки ростиро ошкор карда, худро ба вичдони ҳар кас ба ҳузури Худо вогузор менамоем.
3. Вале агар башорати мо пӯшида бошад, он барои нобудшавандагон пӯшида аст,
4. Барои беимонҳое ки худонин дунё зеҳнашонро кунд кардааст, токи нури башорати чалоли Масеҳ, ки Ӯ сурати Худост, барои онҳо надурахшад.

5. Зеро ки мо на худро, балки Исои Масеҳро мавъиза менамоем, ки Ў Худованд аст, ва мо ғуломони шумоем ба хотири Масеҳ,
6. Зеро Худое ки гуфт: “Аз зулмот нур бидурахшад”, Ҳамон аст, ки дар дилҳои мо бидурахшид, то ки бо дониши ҷалоли Худо дар шахси Исои Масеҳ моро мунаввар созад.
7. Лекин мо ин ганҷро дар зарфҳои гилин дорем, то маълум шавад, ки бартарии қувват аз онҳо Худо бошад, на аз ҷониби мо;

Таъқибот, уқубатҳо ва мамоте ки имондорон ба хотири Масеҳ аз сар мегузаронанд, ҷалоли абадиро ба вучуд меоварад.

8. Мо аз ҳар ҷиҳат ба фишор дучор мешавем, вале дар тангӣ нестем; ҳайронем, вале маънос намешавем;
9. Гирифтори таъқиботем, вале партофта нашудаем; сарнагун гардидаем, вале нобуд нашудаем;
10. Ҳамеша мамоти Исои Худовандро дар бадани худ бардошта мегардем, то ки ҳаёти Исо низ дар бадани мирандаи мо зоҳир шавад,
11. Зеро ки мо, зиндаҳо, доимо ба хотири Исои ба мамот супурда мешавем, то ки ҳаёти Исо низ дар бадани мо зоҳир шавад.
12. Бинобар ин мамот дар мо амал мекунад, вале ҳаёт дар шумо.
13. Аммо азбаски ҳамон рӯҳи имон дорем, чунон ки навишта шудааст: “Имон доштам, бинобар ин мегуфтам”, мо низ имон дорем, бинобар ин меғӯем,
14. Чун медонем, ки Эҳёкунандаи Исои Худованд моро низ ба василаи Исо эҳё намуда, бо шумо ба по хоҳад хезонд.
15. Зеро ҳама чиз барои шумост, то файз ки дар бисёр касон фаровон шудааст, шукргузориҳои боз ҳам зиёдтарро барои ҷалоли Худо ба амал оварад.
16. Бинобар ин мо ноумед намешавем, ва агар одами зоҳирӣ дар мо фано шавад, одами ботинӣ рӯз ба рӯз нав мешавад.
17. Зеро уқубати сабуки мо, ки кӯтоҳмуддат аст, ҷалоли абадиро барои мо ба андозаи бениҳоят бузург ба вучуд меоварад,
18. Ҳангоме ки мо на ба чизҳои намоён, балки ба чизҳои нонамоён нигоҳ мекунем: зеро ки онҳо намоён аст, муваққатист, аммо онҳо намоён аст, абадист.

БОБИ ПАНЧУМ

Ҳама бояд ба ҳузури довари Масеҳ ҳозир шаванд.

1. Зеро медонем, ки агар хонаи заминии мо, ин хайма, хароб шавад, мо иморате аз ҷониби Худо дорем, хонаи бо дасти одамон сохта нашудаи абадӣ, ки дар осмон аст.
2. Аз ин рӯ мо оҳ мекашем, дар орзуи он ки хонаи худро, ки дар осмон аст, дар бар кунем:
3. То ки мо, либосе дар бар дошта бошем ҳам, бараҳна ёфт нашавем.
4. Зеро мо, ки дар ин хайма мебошем, дар тахти боре оҳ мекашем, чунки намехоҷем либос кашем, балки дар бар кунем, то ки чизи миранда ба воситаи ҳаёт фурӯ бурда шавад.
5. Худо моро маҳз барои ҳамин ба вучуд оварда, ба мо гарави Рӯхро додааст.
6. Бинобар ин мо ҳамеша зиндадил ҳастем; чун медонем, ки то даме ки дар ҷисм макон гирифтаем, мо аз Худованд дур мебошем,
7. Зеро ки бо имон рафтор мекунем, на бо дидор
8. Пас зиндадил ҳастем ва афзал медонем, ки аз ҷисм берун рафта, назди Худованд макон гирем,
9. Ва ба ин сабаб саъю кӯшиш менамоем, ки хоҳ дар ин макон бошем ва хоҳ набошем, ба Ё мақбул афтем;
10. Зеро ҳамаи мо бояд пеши курсии доварию Масеҳ ҳозир шавем, то ки ҳар яке ба бадали амале ки дар ҳаёти ҷисми худ кардааст, хоҳ нек бошад ва хоҳ бад, бигирад.
11. Пас, мо, ки тарси Худовандро медонем, ба мардум насихат медиҳем; мо ба Худо ошкор ҳастем, ва умедворем, ки ба вичдонҳои шумо низ ошкорем.
12. Худро ба шумо аз нав муаррифӣ намекунем, балки ба шумо асосе медиҳем барои он ки бо мо фахр намоед, то шумо ҷавобе дошта бошед барои онҳое ки бо чизи зоҳирӣ фахр менамоянд, на бо он чи дар дил аст.
13. Зеро, агар мо беҳуд шуда бошем, ин барои Худост; ва агар солимфикр бошем, ин барои шумост.

Худо дар Масеҳ аҳли ҷаҳонро бо Худ мусолиҳа дод.

14. Зеро муҳаббати Масеҳ моро водор менамояд, ки чунин муҳокима ронем: Яке барои ҳама мурд, пас ҳама мурданд.

15. Ва Ў барои ҳама мурд, то ки зиндаҳо акнун на аз барои худашон зиндагӣ кунанд, балки барои Ў, ки аз барои онҳо мурд ва эҳё шуд.
16. Бинобар ин мо манбаъд ҳеч касро ба ҳасби ҷисм намешиносем. Ва агар Масеҳро ба ҳасби ҷисм шинохта бошем, алҳол дигар намешиносем.
17. Пас, касе ки дар Масеҳ аст, махлуқи навест; чизҳои қадима гузаштанд, ва инак ҳама чиз нав шудааст.
18. Ва ҳама чиз аз ҷониби Худост, ки моро ба воситаи Исои Масеҳ бо Худ мусолиҳа дод ва хизмати мусолиҳаро ба мо супурд.
19. Чунки Худо дар Масеҳ буда, аҳли ҷаҳонро бо Худ мусолиҳа дод, ҷинойтҳои онҳоро ба ҳисобашон надаровард ва каломии мусолиҳаро ба мо супурд.
20. Пас, мо элчиёни Масеҳ ҳастем, гӯё ки Худо ба воситаи мо хоҳишманд аст. Мо аз тарафи Масеҳ илтимос мекунем: бо Худо мусолиҳа намоед.
21. Зеро Ўро, ки аз гуноҳ беҳабар буд, барои мо қурбони гуноҳ сохт, то ки мо дар Ў адолати Худо шавем.

БОБИ ШАШУМ

Қуввати хизматгузори ба Худо аз каломии ростӣ иборат аст.

1. Мо, ки мададгори Ў ҳастем, аз шумо илтимос мекунем, ки файзи Худоро бефоида қабул накунед.
2. Зеро ки Ў мегӯяд: “Дар вақти мусоид туро иҷобат намудам ва дар рӯзи наҷот ба ту мадад кардам“. Инак алҳол вақти мусоид аст, инак алҳол рӯзи наҷот аст.
3. Дар ҳеч чиз мо мамониат намерасонем, то ки хизмати мо ба мазаммат дучор нашавад,
4. Балки дар ҳар чиз худро ҳамчун хизматгори Худо зоҳир месозем: дар сабри бисъёр, дар мусибатҳо, дар мӯхтоҷиҳо, дар тангиҳо,
5. Дар зери зарбаҳо, дар зиндонҳо, дар ошӯбҳо, дар меҳнатҳо, дар беҳобиҳо, дар рӯзадориҳо,
6. Дар покӣ, дар дониш, дар сабр, дар меҳрубонӣ, дар Рӯхулқудс, дар муҳаббати бериё,
7. Дар каломии ростӣ, дар қуввати Худо, бо аслиҳаи адолат дар дасти рост ва чап,

8. Дар шараф ва бешрафӣ, дар бадномӣ ва некномӣ; моро фиребгар мешуморанд, лекин мо амин ҳастем;
9. Мисли номашҳур, лекин мо ба ҳама машҳур ҳастем; мисли мурдагон, вале инак, мо зинда ҳастем; ҷазо мебинем, лекин мо намемирем;
10. Мисли ғамгин, лекин мо ҳамеша шодӣ мекунем; бенаво, вале мо бисъёр касонро сарватдор мегардонем; тамоман нодор, лекин мо дорои ҳама чиз ҳастем.

Имондорон аз палид шудан ба воситаи гуноҳкорон худро нигоҳдоранд.

11. Даҳони мо, эй кўринтиён, сӯи шумо кушода шудааст, дили мо фарох аст.
12. Барои шумо дар мо ҷой танг нест, лекин андаруни худатон ҷой танг аст.
13. Дар ивази ин, чун ба фарзандони худ мегўям, шумо низ бояд фарохдил бошед.
14. Зери юғи бегона бо якҷоягии беимонон сар хам накунед. Зеро ки адолат бо шарорат чӣ алоқае дорад? Ва нур бо зулмот чӣ умумияте дорад?
15. Масеҳ бо блиял чӣ созгорӣ дорад? Ё имондор бо беимон чӣ ширкате дорад?
16. Ва маъбади Худо бо бутҳо чӣ мувофиқат дорад? Зеро ки шумо маъбади Худои Ҳай ҳастед, чунон ки Худо гуфтааст: “Андаруни онҳо сокин шуда, дар миёни онҳо роҳ хоҳам рафт; ва Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.
17. Бинобар ин аз миёни онҳо берун оед ва чудо шавед, мегўяд Худованд, ва ба чизи нопок нарасед, ва Ман шуморо қабул хоҳам кард;
18. Ва Падари шумо хоҳам буд, ва шумо писарон ва духтарони Ман хоҳед буд, мегўяд Худованди Қодири Мутлақ“.

БОБИ ҲАФТУМ

Ғами дунъевӣ мамотро ба амал меоварад, вале ғаме ки Худо додааст, тавбаро дар роҳи наҷот ба амал меоварад.

1. Пас, эй маҳбубонам, дар сурате ки чунин ваъдаҳо дорем, худамонро аз ҳар гуна начосати ҷисм ва рӯҳ тоза карда, қудсияти худро дар тарси Худо мукаммал намоем.
2. Дар дилҳои худ ба мо ҷой диҳед: мо касеро наранҷондаем, ба касе осеб нарасондаем, аз касе истифода набурдаем.
3. На аз барои мазаммат мегӯям: зеро пештар гуфта будам, ки шумо дар дили мо ҳастед, то ки бо ҳам бимирем ва бо ҳам зист кунем.
4. Умеди ман аз шумо бисёр аст, фаҳри ман аз шумо бузург аст; бо вучуди тамоми андӯҳи мо, пур аз тасалло ҳастам ва шодии фаровон дорам.
5. Зеро, вақте ки ба Макдуния ҳам омадем, ҷисми мо оромӣ надошт, балки аз ҳар сӯ ба фишор дучор шудем: аз берун ҷидолҳо, аз дарун ҳаросҳо буд.
6. Аммо Худое ки ба фурутанон тасалло мебахшад, бо омадани Титус моро тасалло дод,
7. Ва на танҳо бо омадани ӯ, балки бо он тасаллоие низ, ки ӯ дар шумо ёфта буд, вақте ки аз иштиёқмандии шумо, аз навҳои шумо ва аз рашке ки шумо дар ҳақиқи ман доред, ба мо нақл кард, ба тавре ки ман боз зиёдтар шод шудам.
8. Бинобар ин, агар шуморо бо нома ғамгин карда бошам, пушаймон нестам, гарчанде ки пештар пушаймон шуда будам; зеро дидам, ки он нома шуморо ба соате бошад ҳам, ғамгин кард.
9. Алҳол ман шодам на аз он ки шумо ғамгин шудаед, балки аз он ки ғами шумо боиси тавба гардидааст, зеро ки ғами шумо аз тарафи Худо буд, ба тавре ки аз мо ҳеч зиёне надидаед.
10. Зеро ғаме ки Худо додааст, табваро дар роҳи начот ба амал меоварад, ки аз он пушаймонӣ нест, лекин ғами дунёвӣ мамотро ба амал меоварад.
11. Зеро бубинед, ки ғами Худо додари хӯрданатон ҷӣ гуна ҷидду ҷаҳдро, ҷӣ гуна узрхоҳиро, ҷӣ гуна тарсро, ҷӣ гуна шавқро, ҷӣ гуна рашқро, ҷӣ гуна қасосро дар шумо ба амал овард! Ва дар ҳамааш шумо нишон додед, ки дар ин кор пок ҳастед.
12. Хуллас, агарчи ман ба шумо навишта будам, ин на аз барои золим ва на аз барои мазлум, балки барои он буд, ки ҷидду ҷаҳди мо дар ҳақиқи шумо ба ҳузури Худо ба шумо ошкор гардад.

13. Ба ин сабаб мо аз тасаллои шумо тасалло ёфтем; лекин боз ҳам зиёдтар мо аз шодии Титус шод шудем, чунки ҳамаатон рӯҳи ўро ором кардаед.
14. Зеро, агар ман дар бораи шумо пеши ў аз чизе фахр карда бошам, хичил нашудам, балки, чунон ки мо ҳар гапро дар хусуси шумо ба ростӣ гуфта будем, фахри мо низ ончунон пеши Титус рост баромад.
15. Ва дили ў боз ҳам зиёдтар сўи шумо моил мешавад, вақте ки фармонбардории ҳамаатонро ба ёд меоварам, ки чӣ гуна шумо ўро бо тарсу ларз пазиroy намудаед.
16. Пас шодмонам, ки дар ҳар бобат метавонам аз шумо дилпур бошам.

БОБИ ҲАШТУМ

Меҳмоннавозӣ ва ионатҳо далели муҳаббати масеҳӣ мебошанд.

1. Шуморо, эй бародарон, дар бораи файзи Худо, ки ба калисоҳои Мақдуния ато шудааст, огоҳ менамоем;
2. Зеро ки дар миёни имтиҳони бузурги андӯхҳо фаровонии шодии онҳо ва бенавоии саҳти онҳо дар ҳиммати баландашон пурра зоҳир шуд;
3. Зеро ман шоҳиди онам, ки онҳо алоқадри қувваташон ва берун аз қувваташон саҳӣ буданд:
4. Онҳо бо камоли исрор аз мо илтимос карданд, ки дар кори хайр ба мадади муқаддасон шарикӣ мо бошанд;
5. Ва на фақат ба тавре ки мо чашм доштем, балки худашонро пешкаш карданд, аввалан ба Худованд ва сониян ба мо низ мувофиқи иродаи Худо;
6. Бинобар ин мо аз Титус хоҳиш намудаем, ки ў, чӣ тавре сар кардааст, ҳамон тавр кори хайрро ҳам дар миёни шумо ба анҷом расонад.
7. Аммо, чун ки шумо дар ҳар чиз: дар имон ва калом, дар дониш ва ҳар гуна ҷидду ҷаҳд ва дар муҳаббати худ нисбат ба мо афзунӣ доред, ончунон дар ин кори хайр ҳам афзунӣ зоҳир намоед.
8. Инро ба таври фармон намегўям, балки ба воситаи ҷидду ҷаҳди дигарон самимияти муҳаббати шуморо низ меозмоем.

9. Зеро шумо файзи Худованди мо Исои Масеҳро медонед, ки Ў сарватдор буда, барои шумо бенаво шуд, то ки шумо ба воситаи бенавоии Ў сарватдор шавед.
10. Дар ин хусус ман фикри худро баён мекунам; зеро ки ин ба шумо ғойданок аст, чунки на танҳо ба ин кор шурӯъ намудаед, балки соли гузашта онро орзу ҳам карда будед.
11. Ва акнун худи корро низ ба охир расонед, то ки он чи шумо орзуи ба амал овардан доштед, алоқадри ҳолатон анҷом ёбад.
12. Зеро, кас агар ҳиммат дошта бошад, аз рӯи он чи ў дорад, мақбул меафтад, на аз рӯи он чи ў надорад.
13. На он тавр, ки ба дигарон сабук ва ба шумо гарон афтад, балки ба таври баробарӣ:
14. Алҳол зиёдтии шумо камии онҳоро пур мекунад, то ки баъд зиёдании онҳо низ камии шуморо пур кунад, ва баробарӣ ба амал ояд,
15. Чунон ки навишта шудааст: “Касе ки бисъёр чамъ карда буд, зиёдати надошт, ва касе ки кам чамъ карда буд, камӣ надошт”.
16. Худоро шукр, ки чунин чидду ҷаҳдро нисбат ба шумо дар дили Титус ҷо кардааст,
17. Зеро ки ў ва илтимоси мо гӯш андохт ва, азбаски чидду ҷаҳди зиёде дошт, бо ихтиёри худ сӯи шумо равона шуд.
18. Бо ў мо бародареро равона крдём, ки дар ҳамин калисоҳо барои башорат лоиқи таҳсин гардидааст,
19. Ва ғайр аз ин, аз ҷониби калисоҳо таъин шудааст, ки дар ин кори хайр ба мо ҳамроҳӣ кунад, ки хизмати онро мо барои ҷалоли Худованд ва мувофиқи чидду ҷаҳди шумо ба ҷо меоварем,
20. Ва эҳтиёт мекунем аз он ки касе дар ҳаққи мо бўҳтоне нагӯяд, оид ба ин ионати фаровоне ки бо хизмати мо ба даст оварда мешавад;
21. Зеро ки мо кори некро на танҳо ба ҳузури Худованд, балки пеши мардум низ пешбинӣ мекунем.
22. Бо онҳо мо бародари худро низ фиристодем, ки чидду ҷаҳди ўро дар бисъёр чизҳо дафъаи бисъёр интихон намудаем, ва алҳол чидду ҷаҳдаш, азбаски ў ба шумо эътимоди бузург дорад, боз ҳам зиёд шудааст.
23. Дар хусуси Титус бошад, ў рафиқ ва ҳамкори ман аст назди шумо; дар хусуси бародарони мо бошад, онҳо фиристодагони калисоҳо ва ҷалоли Масеҳ мебошанд.

24. Пас, муҳаббати худро, ва он фахреро, ки мо аз шумо дорем, пеши калисоҳо ба онҳо исбот кунед.

БОБИ НЎҲУМ

Калисои Кўринтӯс дар ҷамъ кардани ионатҳо ҷидду ҷаҳди зиёде мекард.

1. Дар бораи хизмате ки ба мадади муқаддасон аст, ба шумо навишта нам зиёдатист,
2. Зеро ҷидду ҷаҳди шуморо медонам ва аз шумо пеши аҳли Мақдуния фахр менамоям, ки Охоия аз соли гузашта тайёр шудааст; ва иштиёқи шумо аксарияти онҳоро ба шавқ овард.
3. Бародаронро барои он фиристодам, ки фахре ки мо аз шумо дорем, беҳуда набарояд, то ки шумо, чунон ки гуфтаам, тайёр бошед,
4. То ки, агар аз аҳли Мақдуния бо ман омада, шуморо нотайёр ёбанд, мо, намегӯем, ки "шумо", аз чунин эътимоде ки бо он фахр кардаем, хиҷил нашавем.
5. Бинобар ин лозим дониستم аз бародарон илтимос кунам, ки аз ман пештар назди шумо рафта, хайроти ваъдагии шуморо пешакӣ муҳайё кунанд, то ки он ҳамчун хайроте тайёр бошад, на ҳамчун хироче.

Худо он касро дӯст медорад, ки сахӣ бошад.

6. Хуллас, касе ки хасисона мекорад, вай хасисона дарав мекунад, ва касе ки саховатмандона мекорад, вай саховатмандона дарав мекунад.
7. Бигзор ҳар кас ба дилхоҳи худ бидиҳад, на бо ғамгинӣ ва на бо таври маҷбурӣ; зеро Худо он касро дӯст медорад, ки сахӣ бошад.
8. Ва Худо қодир аст ки ҳар гуна файзро дар шумо афзун кунад, то ки шумо ҳамеша аз ҳар ҷиҳат ба қадри кофӣ қонеъ буда, барои ҳар кори хайр афзунӣ зоҳир намоед,
9. Чунон ки навишта шудааст: "Исроф намудааст: ба мискинон тақсим карда додааст; кори хайраш то абад қоим аст".
10. Ва Он ки барои қоранда тухм ва барои хўранда нон муҳайё менамояд, кишти шуморо фаровон ва самари кори хайри шуморо афзун хоҳад кард,

11. То ки шумо дар ҳар чиз барои ҳар гуна саховат бой гардед, ки он ба воситаи мо шукри Худоро ба амал меоварад.
12. Зеро ба чо овардани ин хизмат, на танҳо норасогии муқаддасонро пур мекунад, балки шукри Худоро низ бениҳоят афзун мегардонад;
13. Зеро ки, дар натиҷаи ин хизмат, онҳо Худоро ҳамду сано мехонанд барои итоати шумо ба Инҷиле ки пайравӣ манамоед, ва барои ҳиммати шумо дар ширкате ки бо онҳо ва бо ҳама доред,
14. Ва онҳо дар дуо ки дар ҳаққи шумо мегӯянд, барои файзи Худо, ки дар шумо фаровон аст, иштиёқманди шумо мебошанд.
15. Худоро шукр бод барои бахшоиши молокаломи Ў!

БОБИ ДАҲУМ

Ҳар кӣ фахр мекунад, бигзор бо Худованд фахр кунад.

1. Лекин ман, Павлус, ки шахсан дар миёни шумо хоксорам, вале ғоибона бар шумо часорат дорам, шуморо бо фурутанӣ ва меҳрубонии Масеҳ даъват менамоям,
2. Ва илтимос мекунам, ки дар омадани худ он часорати қатъиро ба кор набарам, ки ният дорам ба муқобили баъзе касоне зоҳир созам, ки ба гумонашон мо ба ҳасби ҷисм рафтор менамоем.
3. Зеро ки мо, агарчи дар ҷисм зиндагӣ мекунем, ба ҳасби ҷисм намечангем;
4. Зеро аслиҳаи ҷанги мо ҷисмонӣ нест, балки назди Худо боиктидор аст барои хароб кардани қалъаҳо;
5. Мо дасисаҳо ва ҳар баландгириро, ки бар зидди дониши Худо қиём мекунад, сарнагун месозем ва ҳар фикрро ба итоати Масеҳ асир мекунем,
6. Ва тайёр ҳастем ҳар беитоатиҳо чазо диҳем, вақте ки итоати шумо комил гардад.
7. Оё аз рӯи қиёфа ҳукм мекунед? Агар касе ба худаш эътимод дорад, ки ӯ аз он Масеҳ аст, бигзор вай боз ҳам аз худаш қиёс гирад, ки чунон ки вай аз он Масеҳ аст, ончунон мо низ аз он Масеҳ ҳастем.
8. Зеро, агар ман як қадар зиёдтар фахр намоям аз ихтиёре ки Худованд барои бунёдкорӣ, на барои харобкории шумо, ба мо додааст, хичил хоҳам шуд,

9. То ба назар чунин нанамояд, ки гӯё ман шуморо бо номаҳо тарсонда истодаам,
10. Чунки мегӯянд: “Дар номаҳо ӯ чиддӣ ва зӯровар аст, аммо хузури шахсии ӯ заиф, ва нутқаш ночиз аст”,
11. Чунин шахс бидонад ки мо дар каломи номаҳои ғоибона чӣ гунае ки бошем, амалан, дар хузури шахсӣ низ ҳамон гунаем.
12. Зеро ки мо чуръат намекуем худро бо касони худсито муқоиса намоем ё баробар кунем: онҳое ки худро бо худ андоза мекунанд ва худро бо худ муқоиса менамоянд, хирад надоранд.
13. Лекин мо берун аз андоза фахр нахоҳем кард, балки ба андозаи он ҳадде ки Худо барои мо муайян кардааст, то ки ба шумо ҳам бирасем.
14. Мо аз ҳадди худ намегузарем, ки гӯё ба шумо нарасида бошем, зеро ки бо Инҷили Масеҳ ба шумо ҳам расидаем.
15. Мо берун аз андоза бо меҳнатҳои дигарон фахр намекунем, лекин умед дорем, ки ҳар қадар имонатон зиёдтар шавад, ҳадди кори мо низ дар миёни шумо афзоиш хоҳад ёфт,
16. То ки дар ҷойҳои аз шумо дуртар ҳам Инҷилро мавъиза намоем ва бо он чи дар ҳадди кори дигарон муҳайё шудааст, фахр накунем.
17. Ва ҳар кӣ фахр мекунад, бигзор бо Худованд фахр кунад.
18. Зеро на он кас арзанда аст, ки худро ситоиш мекунад, балки он кас, ки Худованд ӯро ситоиш мекунад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Бо Худованд фахр кардан кашида гирифта намешавад.

1. Кошки беақлии маро як қадар таҳаммул кунед! Лекин маро таҳаммул ҳам мекунад.
2. Зеро ман дар ҳаққи шумо бо рашки Худо рашк менамоям, чунки шуморо ба Марди ягонае номзад сохтаам, то ки чун бокираи поке ба Масеҳ пешниҳод намоям.
3. Аммо тарси он дорам, ки чӣ тавре ки мор бо макри худ Ҳавворо фирефта намуд, ҳамон тавр афкори шумо фосид шуда, аз самимияте ки дар Масеҳ аст, рӯ хоҳад тофт.
4. Зеро, агар касе омада, Исои дигарро мавъиза намояд, ғайр аз Он, ки мо ӯро мавъиза кардем, ё рӯҳи дигаре гиред, ғайр аз он ки гирифтаед, ё башорати дигаре, ғайр аз он чи қабул кардед, шумо онро ба хубӣ таҳаммул менамоед.

5. Аммо ман гумон мекунам, ки аз он ҳаввориёни олий ҳеҷ камӣ надорам:
6. Агарчи дар нутқ моҳир нестам, аммо на дар дониш. Лекин мо аз ҳар хусус ба шумо комилан маълум ҳастем.

Бегарази ҳавворӣ дар башорати Инҷил.

7. Оё ман гуноҳ кардам, ки худро ҳақир сохтам, то ки шуморо сарбаланд гардонам, чунки Инҷили Худоро ба шумо муфт мавъиза намудам?
8. Ман боиси харчи калисоҳои дигар гардида, аз онҳо музд гирифтаам, то ки хизмати шуморо ба ҷо оварам; ва ҳангоме ки назди шумо будам, мӯҳтоҷӣ кашида бошам ҳам, ба касе гаронӣ накардам,
9. Зеро бародароне ки аз Мақдуния омаданд, норасогии маро пур карданд; худам низ саъю кӯшиш намудам ва хоҳам намуд, ки дар ҳеҷ чиз ба шумо гаронӣ накунам.
10. Ба ростии Масеҳ, ки дар ман аст, мегӯям: ин фахр дар кишварҳои Оҳоия аз ман кашида гирифта намешавад.
11. Аз чӣ сабаб? Оё аз он сабаб ки ман шуморо дӯст намедорам? Худо медонад!
12. Аммо он чи мекунам, боз ҳам хоҳам кард, то баҳонаи одамонеро беасос кунам, ки баҳона мечӯянд, то дар он чи фахр мекунанд, худро бо мо баробар созанд.

Павлус, назар ба душманонаш, бештар уқубат кашидааст.

13. Зеро ки онҳо ҳаввориёни козиб ва арбобни маккор ҳастанд, ки шакли ҳаввориёни Масеҳро мегиранд.
14. Ва ин таачҷубовар нест: зеро ки худӣ шайтон шакли фариштаи нурро мегирад.
15. Бинобар ин кори бузург нест, ки агар хизматгузори вай низ шакли хизматгузори адолатро бигиранд; лекин фарҷомашон аз рӯи аъмолашон хоҳад буд.
16. Боз мегӯям: касе маро беақл надонад; ва агар ин тавр набошад, пас маро лоақал ҳамчун беақле қабул кунед, то ки ман ҳам андаке фахр намоям.
17. Он чи мегӯям, на аз рӯи тариқи Худованд мегӯям, балки гӯё аз рӯи беақлӣ, бо чунин эътимод ки дар фахр аст.

18. Чӣ тавре ки бисъёр касон ба ҳасби ҷисм фахр мекунанд, ман низ фахр хоҳам кард.
19. Зеро шумо, ки оқил ҳастед, беақлоро бо майли тамоm таҳаммул менамояд.
20. Зеро, агар касе шуморо ғулом гардонад, агар касе ҳаққи шуморо хӯрад, агар касе шуморо ғорат кунад, агар касе худро баланд гирад, агар касе шуморо торсақӣ занад, шумо ўро таҳаммул менамояд.
21. Бо хичолат мегўям, ки гўё қуввати мо ба ин корҳо нарасидааст. Лекин агар касе дар чизе чуръат дошта бошад, аз рўи беақли мегўям, ки ман низ чуръат дорам.
22. Онҳо ибронӣ ҳастанд? Ман низ ҳастам. Исроилӣ ҳастанд? Ман низ ҳастам. Насли Иброҳим ҳастанд? Ман низ ҳастам.
23. Хизматгузори Масеҳ ҳастанд? Мисли касе ки ҳолати чунун дорад, мегўям, ки ман боз ҳам бештар ҳастам: дар меҳнатҳо бештар, дар зери зарбаҳо аз андозаи берун, дар зиндонҳо бештар, дар чанголи аҷал дафъаи бисъёр.
24. Панҷ маротиба аз дасти яҳудиён як кам чилтағӣ тозиёна хўрдам;
25. Се бор маро калтаккорӣ карданд, як карат сангсор карданд, се карат киштии ман ғарқ шуда, шабу рўзро дар қаъри баҳр гузарондам;
26. Дафъаи бисъёр дар сафарҳо будам, дар хатарҳои даръёҳо, дар хатарҳои роҳзанон, дар хатарҳо аз ҷониби қавми худ, дар хатарҳо аз ҷониби халқҳо, дар хатарҳо дар шаҳр, дар хатарҳо дар биёбон, дар хатарҳо дар баҳр, дар хатарҳо дар миёни бародарони козиб,
27. Дар меҳнат ва дар аҷз, аксар вақт бе хоб, дар гуруснагӣ ва ташнагӣ, аксар вақт дар рўзадорӣ, дар сармо ва дар бараҳнагӣ.
28. Ғайр аз чизҳои дигар, шабу рўз ғамхорӣ дар бораи ҳамаи калисоҳо бар зиммаи ман аст.
29. Касе беҳол шавад, ман беҳол намешавам? Касе ба васваса афтад, ман намесўзам?
30. Агар фахр кардан лозим бошад, аз заъфи худ фахр мекунам.
31. Худо ва Падари Худовандимо Исои Масеҳ, ки то абад муборак аст, медонад, ки дурўғ намегўям.
32. Дар Димишқ волии подшоҳ Аретас шаҳри димишқӣро посбонӣ мекард, то ки маро дастгир намояд; ва маро аз тиреза дар сабад аз болои қалъа фуруварданд, ва ман аз дасти вай халос шудам.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Қуввати файзи Масеҳ дар заъфи имондорон ба амал меояд.

1. Агарчи фахр карданам фоида надорад, ба рӯёҳо ва ваҳйҳои Худованд меоям.
2. Шахсро дар Масеҳ мешиносам, ки чордах сол пеш аз ин оё дар ҷисм буд, намедонам; оё берун аз ҷисм буд, намедонам, Худо медонад, то осмони сеюм бурда шуд.
3. Ва ин шахсро мешиносам, оё дар ҷисм буд, намедонам; оё берун аз ҷисм буд, намедонам, Худо медонад,
4. КИ ба бихишт бурда шуд ва суханони малокаломе шунид, ки ба одамизод ҷоиз нест онҳоро ифода намояд.
5. Аз чунин шахс фахр хоҳам кард; лекин аз худам, ҷуз аз заъфҳоям, фахр намекунам.
6. Зеро, агар фахр кардан хоҳам, беақл намешавам, ҷунки рости гапро мегӯям; лекин худдорӣ менамоям, то касе дар ҳаққи ман аз он чи дар ман мебинад ё аз ман мешунавад, зиёдтар гумон накунад.
7. Ва барои он ки ман ба сабаби фавқулодагии ин ваҳйҳо худро баланд нагирам, неше дар ҷисми ман ҷой дода шудааст, яъне қосиди шайтон барои нихта задани ман, то ки худро баланд нагирам.
8. Се маротиба ман ба Худованд тазарруъ намудам, ки онро аз ман дур кунад,
9. Вале ба ман гуфт: “Барои ту файзи Ман басанда аст, зеро ки қуввати Ман дар заъф комил мешавад“. Ба ин сабаб ман бо рағбати бештар аз заъфҳои худ фахр менамоям, то ки қуввати Масеҳ дар ман сокин гардад.
10. Бинобар ин ман аз заъфҳо, озорҳо, мӯҳтоҷҳо, таъқиботҳо ва ситамҳое ки ба хоҳири Масеҳ мебинам, дилшодам, зеро ки дар ҳолати заъф боқуваатам.
11. Бо фахр карданам то ба дараҷаи беақлӣ расидам: шумо маро маҷбур сохтед. Шуморо лозим буд маро мадҳ менамудед, зеро ки ман аз ҳаввориёни олий дар ҳеҷ бобат камӣ надорам, гарчанде ки ҳечам:
12. Нишонаҳои ҳавворӣ дар миёни шумо бо камоли сабр дар аломот, мӯъҷизот ва қувваҳо нишон дода шуд.

13. Зеро дар чӣ шумо аз калисоҳои дигар камӣ доред? Магар фақат дар он ки ман ба шумо гаронӣ накардаам? Ин гуноҳи маро авф намоед!

Павлуси ҳавворӣ барои ибрат гирифтани имондорон нома менависад.

14. Инак, дафъаи сеюм аст, ки ман тайёрам назди шумо биёям, ва ба шумо гаронӣ нахоҳам кард, чунки на чизу чораи шуморо, балки худатонро талабгорам. Зеро ки на фарзандон бояд барои падарону модарони худ саришта кунанд, балки падарону модарон барои фарзандон.

15. Ман бо майли тамом барои ҷонҳои шумо моли худро сарф намуда, ҷони худро хоҳам дод, қатъи назар аз он ки ба бадали муҳаббати зиёде ки ба шумо дорам, аз ҷониби шумо ба худам муҳаббати камтаре мебинам.

16. Фарз кунем, ки ман ба шумо гаронӣ накардаам, лекин, ҳамчун шахси муғамбир, шуморо бо мақр ба дом даровардаам.

17. Оё ба воситаи яке аз онҳое ки назди шумо фиристодам, фоидае аз шумо ба даст овардам?

18. Аз Титус илтимос намуда, бародареро бо ӯ равона кардам: магар Титус аз шумо фоидае ба даст овард? Оё мо дар як рӯҳ рафтор накрдаем?

19. Оё гумон доред, ки мо худро пеши шумо сафед карда истодаем? Мо ба хузури Худо, дар Масеҳ сухан меронем, ва ҳамаи ин, эй маҳбубонам, барои ибрат гирифтаи шумост.

20. Зеро метарсам, ки дар омаданам мабодо шуморо, ончунон ки мехоҳам, наёбам, шумо низ маро, ончунон ки мехоҳед, наёбед; мабодо низоъ, ҳасад, хашм, ҷанҷол, бўҳтон, ғайбат, ғурур ва бетартибиҳо мавҷуд бошад;

21. Мабодо боз, вақте ки оям, Худои ман маро назди шумо ҳақир созад, ва ман азо гирам барои бисъёр касоне ки пештар гуноҳ кардаанд ва аз нопокӣ, зино ва фисқу фучуре ки ба амал овардаанд, тавба накардаанд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Имондоронро лозим аст, ки худро дар қувати файзи Масеҳ тафтиш ва имтиҳон кунанд.

1. Дафъаи сеюм аст, ки назди шумо меоям: бо гувоҳии ду ё се шоҳид ҳар сухан исбот хоҳад шуд.
2. Онҳоро, ки пештар гуноҳ кардаанд, ва ҳамаи дигаронро, ҳам он вақт, ки дафъаи дуюм омада будам, ва ҳам ҳоло ки ғоиб ҳастам, таъкид намудаам ва таъкид менамоем, ки агар боз оям, амон нахоҳам дод.
3. Шумо далели онро мечӯед, ки оё Масеҳ дар ман сухан меронад: Ў барои шумо очиз нест, балки дар миёни шумо боиктидор аст.
4. Зеро, агарчи Ў дар ҳолати заъф маслуб шуд, лекин бо қуввати Худо зинда аст; мо низ дар Ў заиф ҳастем, лекин ҳамроҳи Ў бо қуввати Худо, ки дар шумост, зиндагӣ хоҳем кард.
5. Худо тафтиш намоед, ки оё дар имон ҳастед? Худо имтиҳон кунед. Ё шумо худо намешиносед, ки Исои Масеҳ дар шумост? Магар ин ки шумо на ончунон ҳастед, ки бояд бошед.
6. Дар хусуси мо, умедворам, шумо хоҳед донист, ки мо ончунон ҳастем, ки бояд бошем.
7. Мо ба Худо тазарруъ менамоем, ки шумо ҳеҷ бадӣ накунед, на аз барои он ки мо худо ончунон нишон диҳем, ки бояд бошем; балки аз барои он ки шумо некӣ кунед, агарчи мо на ончунон ба назар намоем, ки бояд бошем.
8. Зеро ки мо на бар зидди ростӣ, балки фақат барои ростӣ қувват дорем.
9. Зеро шодӣ мекунем, вақте ки мо заиф ҳастем, вале шумо боқувват; ва барои ҳамин, яъне дар хусуси комил шуданатон, мо дуо мегӯем.
10. Аз он сабаб ман инро дар вақти набуданам навиштаам, ки дар омаданам саҳтгирӣ накунам аз рӯи он ихтиёре ки Худованд ба ман, на аз барои харобкорӣ, балки барои бунёдкорӣ додааст.

Насиҳатҳои хотимаӣ.

Саломҳо.

11. Хуллас, эй бародарон, шод бошед! Комил шавед, тасалло ёбед, якдил бошед, ошоштагиро ҳизф намоед, ва Худои муҳаббат ва ошоштагӣ бо шумо хоҳад буд.
12. Ба якдигар бо бўсаи муқаддас салом расонед. Ҳамаи муқаддасон ба шумо салом мерасонанд.
13. Файзи Исои Масеҳи Худованд, ва муҳаббати Худо, ва ширкати Рӯҳулқудс бо ҳамаатон бод. Омин.